

VIII

I MISSLYCKANDETS SKOLA

Det verkar som om varje Herrens tjänare måste genomgå perioder av modlöshet och andligt mörker. I misslyckandets skola tar han emot lärdomar som slipar karaktären, varefter han i en mera realistisk förståelse för människors problem och Guds syften kan vidareutvecklas i sin tjänst. Jag skulle inte bli något undantag.

Den ständiga kampen i omgivningen och de ekonomiska påfrestningarna bröt ned vårt mod, och då vi såg på våra barn, började vi bekymra oss för framtiden. Vi hade släktingar i goda ekonomiska omständigheter. De hade sagt oss att vi inte borde fortsätta att leva som zigenare; de skulle hjälpa oss att etablera oss i huvudstaden. Med många resonemang, som vi tyckte rättfärdigade vårt handlande, fattade vi vårt beslut att återvända till Asuncion och lämna den andliga verksamheten.

Då vi slog oss ned i huvudstaden talade jag med min hustru om att vi hädanefter skulle försöka vara goda kristna, ge vårt bidrag i kyrkan och i möjligaste mån hjälpa till i församlingen. Men att ägna sig till hundra procent däråt: aldrig mer.

I en lokal som en morbror skaffade inrättades en liten butik, som Catalina skötte. Jag tog byggnadsarbeten på entreprenad igen. Vi kunde även bygga oss ett eget litet hus, och vi räknade med att efter några mödosamma år ha stabiliserat vår ekonomi.

Men jag tyckte mig vara utanför mitt rätta element. Mitt samvete anklagade mig för att jag uteslutande använde min tid i själviska syften. Jag fick nämligen allt mindre tid över för Guds verk. Affären och förpliktelserna som byggmästare upptog mig helt. Den attityd som pastor Kastberg intog till vår nya situation var ingalunda dömande, men han kunde inte tro att det, som vi nu sysslade med, var Guds avsikt med våra liv. Många gånger kom han och hans hustru till vår affär och köpte potatis för att hålla gemenskapens värme vid liv och samtidigt ge oss något ord till vägledning. Vid ett tillfälle sa han:

— Det är naturligt att man efter svåra strider och även efter segrar har en benägenhet att förlora modet. Efter sin seger på Karmel

sprang Elia ut i öknen och satte sig modfälld under en ginstbuske, där han bad att Gud skulle ta hans liv.

Pressad av misströstan och i en ohygglig känsla av nederlag drog jag mig fram, och fastän jag visste vad Herren ville, brottades jag med mig själv och Gud. Jag hade fattat beslutet att lämna predikogärningen, men fortfarande övervägde jag vad det skulle kosta att vända åter.

Men Guds oändliga kärlek och vishet har medel till att upprätta vilsekomna tjänare och leda dem in på den kurs som harmonierar med den gudomliga planen. Gud tillät en rad händelser, som fick mig att lägga ned vapnen och sluta kämpa med mig själv och mot den Högstes vilja.

En lördag återvände jag trött hem efter att ha betalat mina anställda vid bygget. Hemma vred sig min hustru i smärta. Hon var gravid och hade dagen före blivit våldsamt uppskrämd, då vår lille Daniel på ett hår när hade blivit överkörd av en bil, medan han passerade gatan.

Vi åkte till sjukhuset, men då vi steg ur bilen droppade tjockt blod från Catalinas kropp. Hon var på väg att få missfall.

Läkaren tog mig avsidet och sa att, om jag ville rädda hennes liv, måste jag omedelbart ge av mitt blod till henne. Där på stället sträckte jag ut armen och såg på medan de pumpade mig på vad som föreföll vara en alltför stor mängd blod. Läkaren gav mig därpå ett recept och uppmanade mig att gå snabbt till apoteket och köpa medicin. När jag kom dit och knackade på dörren — det var nämligen stängt för siesta — började det gå runt i mitt huvud, och jag föll framstupa på trottoaren. Eftersom det på lördagarna inte är ovanligt att finna berusade människor utsträckta på trottoarerna, var det ingen som tog notis om mig: man tog mig för en drucken.

Plötsligt vaknade jag och hörde en ihållande tordönsstämma, som tycktes komma från någonstans långt borta och vars eko dog ut då det studsade mot min kropp. Rösten ropade gång på gång:

— Elia, vad gör du här? Elia, vad gör du här?

I den stunden såg jag bilder ur mitt liv passera revy: min omvändelse, kallelsen att tjäna Gud, tillfällen då jag predikade Guds ord . . . Känslor av skam och skuld intog mig, och i mitt trångmål började jag samtala med Gud. Vad jag klart förstod var, att jag borde ge upp mitt motstånd och på nytt ställa mig till hans förfogande. Liggande där på trottoaren bad jag Herren om förlåtelse och överlämnade mig åter till att användas av honom, om han ville

bruka mig. ”På vilken plats som helst, och under vilka förhållanden som helst”, sa jag honom. När jag reste mig upp, hade en timma gått.

Catalina födde fram fostret, men återvann snart krafterna och vände tillbaka till affären. Jag fortsatte med mina byggen och väntade på tillfället då Gud än en gång skulle föra mig ut till frontlinjen i striden för hans rike.

Som för att hindra oss att ånyo insnärjas i materiella angelägenheter lät nu Gud våra affärer gå tillbaka. Vi hade gjort ett dåligt köp av en liten lastbil, vilket nästan drev oss till förtvivlan. Vi hade också köpt tusen bananklasar. Alla mognade på en gång i värmen och flertalet ruttnade. Jag hade dessutom motgång i mitt arbete, och byggena måste avbrytas. Det var som om Herren ville lära mig, att det var han som skulle fylla våra behov, och han undervisade mig denna gång med stränghet.

När jag hade lärt mig läxan, var jag villig att vara beroende av hans suveränitet. Han anförtrodde mig nu en betydelsefull uppgift, denna gång i norra delen av landet. Den Allsmäktige visste, att det enda som skulle uppehålla mig där, var hans hand, och i den grep jag tag.

* * *

IX

MAKTEN SOM KUVAR HJÄRTAN

— Titta på mina skor! utropade min reskamrat upprörd.

Råttorna hade ätit upp största delen av lädret och lämnat inner-sulorna blottade. Vi var på väg uppför floden till staden Concepcion i norr: en 350 kilometers färd från Asuncion. Eftersam kassan var skral, hade vi nöjt oss med att inkvartera oss, tillsammans med våra möbler, i kölrummet på en illa medfaren lastbåt, där stora, hungriga råttor glupskt konsumerade nästan vad som helst och bet oss i tårna, medan vi sov. Jag hade aldrig förut varit i Concepcion och väntade därför med spänning, då man på tredje dagen gav tillkänna, att vi strax var framme. Vi passerade en flodkurva, och så blev staden synlig. En oförklarlig glädjekänsla uppfyllde i denna stund min varelse. Stående i fören lovprisade jag Herren för de själar som skulle vinnas för honom i denna stad, vilken var känd för sitt hårdnackade motstånd mot evangelium.

Då vi skulle stiga av båten, sa skepparen, att det som vi hade betalat bara räckte till vår egen resa. För bagaget måste vi erlægga en lika stor summa till. Eftersom vi saknade pengar, krävde han en plåtkärria i pant för att vi skulle få lämna båten. En kusk, som fick i uppdrag att köra oss till pingstlokalen, tog oss till en annan kyrka. Pastorn kom ut, och då han hade fått veta vilka vi var, sa han torrt:

— Ni kommer att ödsla bort tiden. Vår församling har arbetat här i staden under sextio år, och det finns inte längre något hopp om att någon skall omvända sig.

Jag svarade inte på detta. Han visade oss sedan vägen till ett stort och skröpligt, gammalt hus. Där mottogs vi av missionär Elizabeth Hansson och bodde sedan tillsammans med henne som en familj under sex månader. Ytterligare en månad senare, den 18 juni 1964, föddes Elizabeth, vårt tredje barn.

Syster Hansson skulle resa tillbaka till Sverige och önskade lämna efter sig en kyrklokal med tillhörande bostad. Jag åtog mig att uppföra en sådan, och efter fem månaders hårt arbete invigde vi lokalen åt Herren i närvaro av pastorerna Nils-Ivan Kastberg och Josef Iversen samt en representant för samhällsförvaltningen. Gud sände oss

den dagen ett ymnigt regn, som hade låtit vänta på sig fem månader. Det var som om han ville visa oss, att han på denna plats skulle utgjuta välsignelser över sin församling efter den långa andliga torkan.

I samband med att vi tog över ansvaret för verksamheten, flyttade vi till kyrkbostaden. Många barn kom till mötena, men den vuxna publiken bestod endast av tre åldrade kvinnor. Folket var till synes likgiltigt inför evangeliet trots att flera missionärer och nationella evangelister verkat frimodigt i staden. En del människor, som skulle ha velat, vågade inte komma till våra möten av fruktan för att bli utstötta ur samhällsgemenskapen.

Jag besökte hemmen, predikade i radio, bad och fastade. En ung evangelist genomförde en kampanj i lokalen, men inga större förändringar kunde märkas. Orden som den där predikanten hade uttalat vid min ankomst, tycktes gå i fullbordan.

Det var söndag och jag hade predikat från radiostationen. Nedstämd hade jag återvänt hem. Jag trodde, att jag hade talat för vinden. Den kvällen öppnade jag kyrkan utan att emotse något nytt. Jag överraskades av att se en främling luta sin cykel mot väggen för att vara med på mötet. I slutet reste han sig och talade om, att han hade kommit från en plats arton kilometer därifrån och att han hade lyssnat på vårt radioprogram. Han förklarade, att han ville bli frälst och önskade förbön för sina trasiga nerver. Han uppehöll sig nu med hjälp av lugnande medel. Efter bönen tog han glad farväl, och vi vederkvicktes i glädjen över denna första frukt av vårt arbete. Detta var början till en rad märkliga frälsnings- och helbrägdagörelseunder, som den Allsmäktige utförde.

En kväll följande vecka, när vi satt och åt, stannade en vagn åtföljd av trettioåtta personer utanför kyrkan. En man och hans hustru kom fram och knackade på dörren. Jag gick ut till dem.

— Hjälp oss! vädjade de. Herr Avalos har skickat oss. (Det var mannen som blivit frälst föregående söndag.) Vår dotter varken äter eller talar sedan fyra dagar tillbaka. Hon sprang besinningslöst över gården och svimmade — och här är hon . . . Mannen pekade mot en bår som stod på kärran.

— Snälla ni, hjälp oss . . . om det går att göra något! Vi har redan varit hos doktorn och medicinmannen, men hon blir bara sämre. Modern brast ut i gråt.

Båren med flickan lyftes ned. Hennes kropp var stel och hård som sten. Hon påminde mera om en prövad fyrtio års kvinna än

en flicka på arton år. De bar in henne i lokalen, där också alla släktingarna och grannarna församlade sig.

Gud talade till mig. Detta var hans tillfälle, och jag skulle bara handla i tro utan att tvivla.

Jag öppnade min bibel och citerade Jesu ord till Maria: "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?" Med utgångspunkt från denna vers förklarade jag detaljerat för dem vad frälsning och gudomlig helbrägdagörelse är. Jag kände Guds kraft i rörelse, och när jag frågade om de ville ge sina liv åt denne underbare Jesus, svarade alla ja. Vi bad gemensamt om syndernas förlåtelse och därefter sa jag till dem:

— Nu skall ni få se Jesus förhärligas i denna unga flicka.

Till henne sa jag:

— Res dig upp i Jesu namn!

Hon satte sig upp. Några av de närvarande greps av fruktan och sprang ut, då de såg vad som skedde. Jag lugnade dem och vände mig åter till flickan:

— Säg: "Ära vare Jesus!"

— Ära vare Jesus! började hon ropa.

Och alla stämde in och repeterade: "Ära vare Jesus!" Flickans ansikte strålade. Min fru tog dragspelet, och vi började lovsjunga Herren. Jublet fortsatte nästan till midnatt. Alla stannade sedan kvar för att sova i lokalen. Men när vi skildes nästa morgon, sa den unga flickans far:

— På fyra nätter har jag inte sovit av oro, men i natt kunde jag inte somna av glädje.

Befrielsen av Carmen — så hette flickan — var ögonblicklig och fullständig. Efter ett år gifte hon sig, och paret blev Guds vittnen.

Nyheten om hennes helande blev känd av hela befolkningen på platsen, där hon bodde, drygt två mil från Concepcion. Jag inbjöds att ha möte där, och det var en talrik folkskara, som kom för att höra detta kraftens evangelium. Flera sökte Gud den kvällen, bl. a. Dios Marcos Moragas, som idag är pastor i staden Pedro Juan Caballero. Ezequiel Moragas blev frälst och samtidigt helad från malaria; även han är idag äldste och predikant.

Ryktet om vad Gud gjorde i Filadelfiakyrkan spred sig i hela provinsen. Under flera månader bad vi dagligen till Gud för människor, som uppsökte oss. En del kom från mycket avlägsna platser. På det sättet grundades också verksamhet på många nya platser i provinsen.

Under påskveckan fick jag en inbjudan till en ort, som heter Capitan Sosa. Den ligger fyra och en halv mil från Concepcion. Jag hade en gammal motorcykel, men när jag kontrollerade hur mycket bensin jag hade, fann jag, att den inte ens skulle räcka till halva sträckan. Jag hade inga pengar att köpa för. Emellertid kände jag, att Herren ville, att jag skulle åka, och i hans namn gav jag mig i väg. Bensinen räckte. Vid framkomsten mötte mig fyra svettiga och leriga vänner:

— En lastbil körde fast i leran, och chauffören bad om hjälp. Vi fick loss honom, och han gav oss de här pengarna. Gud har sagt oss, att du ska ha dem till bensin.

Vi studerade Bibeln den dagen och upplevde Andens närvaro på ett sällsamt påtagligt sätt. Sex personer lämnade sig åt Gud.

På landsbygden växte arbetet gigantiskt, men i själva staden var utvecklingen långsammare. Tillsammans med en vän från Bibelsällskapet gick jag en dag till torget för att öppna ett salustånd, där vi ämnade sälja biblar och dela ut vissa bibeldelar gratis. Intresset var stort. Många önskade gratisdelarna, och några biblar avyttrades. Ivriga som vi var, lade vi inte märke till, när en motorcykel stannade framför oss. En präst med ofantlig kroppshydda klev av, tog en av våra biblar och började tala till folkmängden med tydlig italiensk accent:

— Nu är det tid att vi gör slut på det här svineriet i vår stad, vrålade han.

Genom att förvränga ordalydelsen i Lukas 1: 48 försäkrade han, att Bibeln beskriver jungfru Maria som en simpel kvinna. Alla, som räknade sig för goda kristna, borde låta bränna sina bibeldelar. En stor bunt samlades ihop, och så tände man på. Bibeldelarna innehöll Johannes' fjortonde kapitel, och medan de gick upp i lågor gick jag fram till prästen och frågade:

— Märkte ni att det, som ni befallde skulle brännas, hörde till Jesu skönaste ord?

Han såg förvånat på mig, steg upp på sin motorcykel och åkte sin väg.

Vi tycktes ha lidit ett förödmjukande nederlag. Men då jag senare, under min tid som föreståndare i Asuncion, besökte staden, reste ett par makar sig upp i ett möte för att uttrycka sin tacksamhet. De berättade, att de den där dagen hade behållit sina bibeldelar och under lång tid bevarat dem och tänkt på de vackra orden av Jesus. En dag hade de gått till kyrkan och överlämnat sina liv

åt honom. I dag är dessa makar pelare i församlingen i Concepcion.

Nyheten om att människor helades under bön i Filadelfiakyrkan fortsatte att sprida sig till skilda trakter allt längre bort. Dock hade inte alla, som sökte oss för att få hjälp, en korrekt uppfattning om vår mission. Vid ett tillfälle önskade en kvinna, att vi skulle komma och bedja för två av hennes barn som var mentalsjuka. Emedan hemmet låg två och en halv mil bort, kom hon och hämtade mig med en vagn. En av döttrarna var med. Under vägen berättade frun om hur vacker den andra dottern var, som befann sig i hemmet. Inte kunde jag då ana med vilken avsikt hon nämnde detta. Efter ankomsten presenterades hon till min häpnad denna flicka för mig med orden:

— Om du helar mina söner, överlämnar jag denna vackra flicka till dig.

Hon trodde jag var en spiritist eller trollkarl som, i likhet med majoriteten av dessa, erbjöd sig att bota sjuka mot betalning. Dotterns kropp var den ersättning som hon i sin förtvivlan utlovade.

Utförligt måste jag förklara för henne, vilket uppdrag jag hade och att Gud i stället uppmanade oss att ångra oss och lämna våra onda vägar, så skulle han räcka ut sin hand för att lösa våra problem. Det verkade likväl som om dessa stackars människor inte kunde fatta mina ord. Vi bad, men inget hände. Min hustru följde också med dit ibland, men allt syntes förgäves. En mycket egendomlig atmosfär härskade i detta hem. Det påminde om ett mentalsjukhus.

Under tiden vi var i Concepcion, besökte oss en brasiliansk missionär. Han var den förste, som hade sänts ut från den brasilianska pingströrelsen, och han ville se trakterna i norr, vid Paraguayfloden. Eftersom han kom från det vidsträckta grannlandet och från en mycket stor församling, tilltalade han mig i en överlägsen ton. Som för att framhålla att vi paraguayare inte gjorde någonting, förklarade han, att de brasilianska församlingarna skulle sända missionärer, vilka på kort tid skulle evangelisera hela Paraguay. Han påpekade vidare, att jag befann mig i stor fara därför att jag hade radio och många böcker. "Utan helgelse kan ingen se Gud", förmanade han mig. Jag förstod snart att för honom bestod helgelsen endast i yttre regler, vilka framför allt gällde kvinnans hår och klädedräkt. Han sammanfattade sin inställning i följande fras: "Nu är det inte längre tid att predika om Guds kärlek, utan om domen." *)

*) Det måste sägas att våra kära brasilianska bröder, efter att under tolv år ha sänt missionärer till Paraguay, lärt sig många läxor och att de numera möter arbetet på missionsfältet med en annorlunda mentalitet.

Trots att min övertygelse inte stämde överens med denne mans åsikter, gav jag honom handen till kamratskap och gick med på att göra honom sällskap på hans rundresa. Jag hade lärt att detaljer i läran, förkunnelseinriktning, seder, arbetstaktik och andra mindre väsentliga ting inte borde vara barriärer mellan de kristna.

Resan skulle genomföras på en vecka enligt våra planer. På grund av Catalinas långt komna graviditet kunde jag inte avsätta mera tid.

Båten som vi åkte med gick sönder, och vi höll på att gå under. Med knapp nöd tog vi oss iland vid ett kalkbruk.

På besättningens begäran hade vi möten på kvällarna för passagerarna. Även för folket i den lilla byn omkring kalkbruket vittnade vi om frälsningen.

Vår turné varade tre veckor. Jag återvände mycket bekymrad för min hustrus tillstånd, men vid hemkomsten fann jag en välskapad pojke vid hennes sida. Det var David, vårt fjärde barn, som kom till världen den 21 juli 1966. En engelsk missionärssystem hade hjälpt Catalina.

Många Herrens tjänare kämpade i Concepcion, och verket gick segerrikt framåt. I dag leds arbetet där av människor som växt upp i staden.

* * *

X

MALARIANS HÄRJNINGAR

Av för mig dunkla skäl avbröt församlingen i Asuncion helt vårt ekonomiska underhåll. Den unga församlingen i Concepcion hade inte heller möjlighet att försörja oss, och några bekymmersamma månader följde. Men vi var fast beslutna att fortsätta vår tjänst för Herren. För att överleva åtog jag mig smärre arbeten. Någon gav mig i uppdrag att rensa en avloppsbrunn. Uppgiften bestod i att gräva en annan brunn bredvid och överföra exkrementerna dit. Jag utförde också små gatureparationer och liknande obetydliga sysslor. På kvällarna efter mötena gick Catalina och jag och fiskade i floden, och fastän vi inte hade erfarenhet, fick vi tillräckligt med fisk för att livnära oss. Vännerna försåg oss med maniok och frukt. Barnen måste visserligen sluta dricka mjölk, men på något sätt klarade vi oss.

I oktober 1966 erhöll jag ett brev i vilket den nye föreståndaren i församlingen i Asuncion förklarade, att man hade varit tvungen att dra in vårt underhåll på grund av en ekonomisk kris. Han tillade att de norska missionärerna behövde en byggmästare för att uppföra en klinik i Atyrá och rådde mig att åtaga mig uppdraget som en lösning på min situation. På något vis skulle man finna en utväg beträffande verksamheten i Concepcion.

Vi flyttade sålunda till Atyrá, där den norska missionen hade förvärvat en fin tomt mitt i centrum av samhället. Först byggde vi en bostad, som tills vidare också fick fungera som klinik. Mitt andliga ämbete vidmakthöll jag genom att hjälpa till i mötena i Caacupé, Tobati och Ypacarai. Varannan vecka for jag dessutom till Concepcion för att assistera vännerna. Flygningarna betalade jag med de medel mitt arbete gav.

Vid denna tid blev jag ombedd att hjälpa till med möten på Guarani hos indianmissionen i Paso Cadena. Tillsammans med missionär Odmar Byberg från Ypacarai reste jag till Övre Paraná's djungel.

Malarians härjningar i denna region krävde en skrämmande tribut. I varje liten hydda låg människor utsträckta på golvet och vred

sig skälvande av feber. Ibland hade hela familjer drabbats. Jag såg ofta missionärerna gråta vid barnens dödsbädd. Tappra Guds tjä-
nare kämpade här en hård kamp.

Under loppet av en vecka predikade vi och besökte hemmen för att ge dem medicin och bisträcka med allt vad nödsituationen krävde. Under dessa omständigheter kunde vi inte hindra att de smittoförande myggorna stack oss. Jag delade rum med Byberg, och en natt, när moskiterna var väldigt aktiva, utropade denne för-
argad:

— De här insekterna är fulla av gift!

Och faktiskt: det var gift, som injicerades i hans och mitt blod.

Omedelbart efter hemkomsten kände vi båda de första symp-
tomen av detta gissel, som skördade — och fortsätter att skörda —
så många människoliv i Sydamerika. Jag kände illamående, kvälj-
ningar och värk i magen. Jag förlorade krafterna. Febern attackerade
periodiskt och var förenad med kramper. Under de svåra anfällen
satt min hustru hos mig och svalkade min panna med en trasa, som
hon med täta mellanrum doppade i en burk iskallt vatten. I stunder
av delirium talade jag osammanhängande. Läkare från hälsovårds-
styrelsen kom för att ge mig vård i hemmet, och församlingen bad
oupphörligt för mig. Men trots att man satte in alla tillgängliga slag
av malariamediciner, vek sjukdomen inte tillbaka en tum, förrän
läkaren ordinerade en speciell tablett, vilken man annars upphört
att använda. Denna medicin gjorde genast verkan, och febern läm-
nade mig.

Läkaren varskodde mig, att jag borde iakttaga absolut vila åt-
minstone under en månad. Jag tyckte mig dock inte kunna överge
klinikbygget så länge och var därtill orolig för församlingen i Con-
cepcion. En vecka efter det att febern hade lämnat mig, var jag åter
i arbete på bygget, och i slutet av den veckan reste jag, fastän mycket
trött, till Concepcion. Medan jag predikade, kom på nytt illamående
och kväljningar över mig, och kort därpå hade jag nya malariaanfall.
Dagen efter flög jag till Asuncion för att återupptaga läkarbehand-
lingen. Min hustru fick lägga de iskalla trasorna på min panna igen.
Attackerna var svåra men varade denna gång inte så länge. En dag
kände jag mig frisk, och sedan dess har jag aldrig mer plågats av
malaria.

För Odmar Byberg, min följeslagare, blev sjukdomen ännu värre:
malariaanfallen fortsatte under flera månader. Förtvivlad sa han
en dag till mig:

— Det vore kanske bäst att packa ned den här behögen i en låda och skicka den till Norge.

Så är det när tråskfebern angriper; man upplever en sådan känsla av desperation att tillfrisknande förefaller omöjligt.

Hälsovårdsdepartementets intensiva kamp tillsammans med en internationell organisations strävanden har med tiden nedbringat denna sjukdom till ett minimum. Numera registreras bara enstaka fall av malaria i Paraguay.

* * *

XI

NYÅRET SOM VARADE TIO ÅR

Även om flertalet av mina släktingar fördömde min nya tro, var det en av mina bröder, Juan, som genast intresserade sig för min erfarenhet. Han var den ende i familjen som jag kunde samtala med angående andliga spörsmål. Vi jämförde omvärldens så kallade kristna bekännelse med vad Jesus verkligen hade sagt. Och då tidens dominerande tema var de kontroversiella religiösa frågorna stödde han mig, när jag påpekade missförhållanden på detta område. Fastän mamma hade tillrätt bröderna att inte besvära mig för min tros skull, sökte de övriga alltid tillfälle att angripa mig.

En dag strax före nyåret följde Juan med mig till ett möte och lämnade sig åt Gud. Men när jag följande vecka ville att han skulle komma med igen, sa han:

— Nyårshelgen är nära, och jag kommer inte att kunna motstå frestelsen att dricka gott vin och öl under helgdagarna. Detta ska i alla fall bli sista året, som jag dricker mig berusad. Du får förlåta mig. Från och med nästa år ska jag bli trogen.

Under julen och nyåret drack de alla, även Juan, stora mängder alkohol. De ville också tvinga mig att dricka, men mors ingripande fick dem att avstå.

Med smärta såg jag att Juan efter detta inte längre intresserade sig för andliga ting. Han blev likgiltig och stängde sitt hjärta så till den grad, att det blev omöjligt att tala med honom om Gud. På nytt fångades han helt i synden. Därvid skildes våra vägar. Jag gick ju sedan ut som evangelist och bodde periodvis på olika håll i landet.

På begäran av de norska missionärerna och i överensstämmelse med de nationella brödernas rekommendation hade jag nu, tio år senare, påtagit mig ansvaret för byggnationen av en klinik i Atyrá och ett barnhem i Ypacarai. Jag tänkte på min bror Juan, och eftersom han var en god arbetare, inbjöd jag honom att komma och hjälpa mig med byggena. Han accepterade detta och måste då bo tillsammans med mig och min familj.

XI

NYÅRET SOM VARADE TIO ÅR

Även om flertalet av mina släktingar fördömde min nya tro, var det en av mina bröder, Juan, som genast intresserade sig för min erfarenhet. Han var den ende i familjen som jag kunde samtala med angående andliga spörsmål. Vi jämförde omvärldens så kallade kristna bekännelse med vad Jesus verkligen hade sagt. Och då tidens dominerande tema var de kontroversiella religiösa frågorna stödde han mig, när jag påpekade missförhållanden på detta område. Fastän mamma hade tillrätt bröderna att inte besvära mig för min tros skull, sökte de övriga alltid tillfälle att angripa mig.

En dag strax före nyåret följde Juan med mig till ett möte och lämnade sig åt Gud. Men när jag följande vecka ville att han skulle komma med igen, sa han:

— Nyårshelgen är nära, och jag kommer inte att kunna motstå frestelsen att dricka gott vin och öl under helgdagarna. Detta ska i alla fall bli sista året, som jag dricker mig berusad. Du får förlåta mig. Från och med nästa år ska jag bli trogen.

Under julen och nyåret drack de alla, även Juan, stora mängder alkohol. De ville också tvinga mig att dricka, men mors ingripande fick dem att avstå.

Med smärta såg jag att Juan efter detta inte längre intresserade sig för andliga ting. Han blev likgiltig och stängde sitt hjärta så till den grad, att det blev omöjligt att tala med honom om Gud. På nytt fångades han helt i synden. Därvid skildes våra vägar. Jag gick ju sedan ut som evangelist och bodde periodvis på olika håll i landet.

På begäran av de norska missionärerna och i överensstämmelse med de nationella brödernas rekommendation hade jag nu, tio år senare, påtagit mig ansvaret för byggnationen av en klinik i Atyrá och ett barnhem i Ypacarai. Jag tänkte på min bror Juan, och eftersom han var en god arbetare, inbjöd jag honom att komma och hjälpa mig med byggena. Han accepterade detta och måste då bo tillsammans med mig och min familj.

Skenbart, som av en händelse, placerade Catalina honom i rummet där mina böcker fanns, vilka han kom att läsa under sin lediga tid. Sedan bad han Catalina om förklaringar angående betydelsen. Hon förklarade med glädje och tålamod Guds väg för honom. En angenäm överraskning blev det för oss en kväll, när vi skulle gå på möte, att Juan ville följa med oss.

I huset där vi samlades fanns bara ett rum, vilket tjänade som sovrum, vardagsrum, kök och möteslokal. Där trängde vi ihop oss med ett femtontal personer. Guds närvaro var påtaglig redan från början. Budskapet var inspirerat. Knappt hade de sista orden av predikan uttalats, förrän Juan spontant reste sig och gick fram. Han föll på knä och ropade till Gud högljutt och med ord, som grep våra hjärtan. Språket var flytande, något som var säreget, ty Juan var normalt mycket ordfattig. Det var som om en flod av ord, som under årtal hade dämats upp i hans inre, i detta ögonblick bröt fram. Dess eko bröts mot den nattliga stillheten i byn Ypacarai. Tio år hade gått sedan det där nyåret, då Juan lovade att börja sin vandring med Herren.

Nu anställdes han inför ett dilemma: hur skulle han berätta för hustrun om det steg han hade tagit?

Med tanke på att huset, där vi bodde, var Filadelfiaförsamlingens reguljära möteslokal, fann Juan en listig metod. Han bad Catalina inbjuda hans fru att tillbringa påföljande söndag hos oss. Sålunda blev det naturligt, att hon måste deltaga i söndagens sammankomst. I ett lämpligt ögonblick under mötet reste sig Juan och vittnade till sin hustrus förvåning om hur han hade mött Gud. Hon såg på honom med en blick full av förakt. Hon beundrade visserligen hans mod, men sa honom att han kunde fortsätta, som det föll honom in; hon ämnade gå sin egen väg. Likväl dröjde det inte länge, förrän även hon, hennes mor och några släktingar tog emot Kristus och fylldes av den helige Ande.

Kort tid därefter upplevde Juan och hans hustru Guds kallelse och gick ut som evangelister för att tjäna Herren. De kämpade med oerhörda ekonomiska svårigheter och prövningar av andra slag, men de växte till andligt och Herren gav dem seger. Idag är min bror pastor i Filadelfiakyrkan i huvudstaden Asuncion.

* * *

XII

TAG HAND OM MITT VERK SÅ SKALL JAG TAGA HAND OM DIG

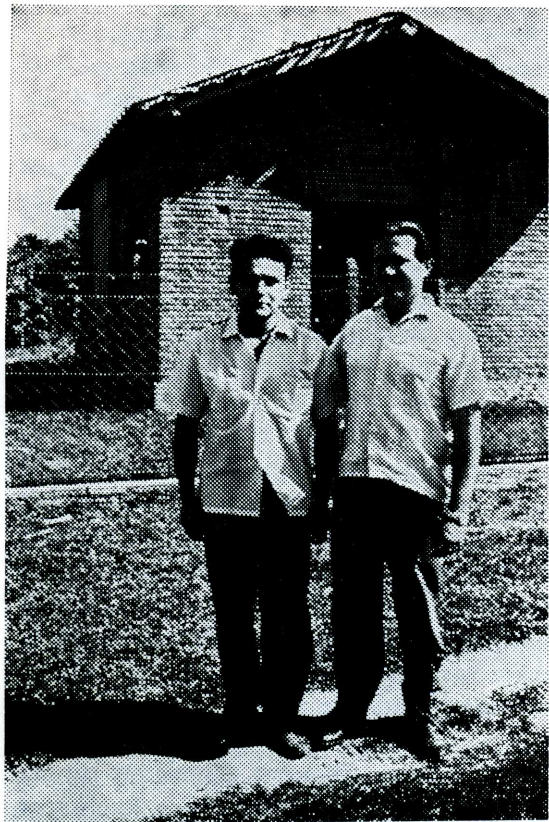
Filadelfiaförsamlingen i Asuncion hade under åren 1967—1968 råkat i svåra inre stridigheter. Dessa sterila tvister åstadkom förödelse och en serie uteslutningar. Sorgligt nog hade också jag tagit del i handlingar vilka drog vanära över församlingen. När jag förstod att jag hade handlat på ett sätt som var främmande för Kristi Ande, var det redan för sent. Förstörelsen var ett faktum, och flera bröder hade lidit svår skada. Jag minns hur usel jag kände mig en natt efter att ha gått orätt tillväga mot en medtjänare. Jag skändes inför Herren, så att jag hade svårt att vända mig till honom i bön. Andra inblandade har sedan sagt mig, att de upplevde detsamma. De negativa konsekvenserna lät inte vänta på sig. Kyrkan avstängdes från vatten och elektrisk ström, och mötena kännetecknades av att antalet besökare var lågt. Under denna period kallades jag till församlingen, först som biträdande pastor, sedan som föreståndare.

Såren läktes undan för undan, men vännerna glömde att jag behövde ett materiellt stöd. Jag måste ånyo tillgripa mina kunskaper som byggmästare för att klara uppehållet och betala resorna, som verksamheten krävde.

— Hur länge tror du, att du ska kunna fortsätta på det där viset? blev jag tillfrågad av någon.

Ansvar för församlingen gjorde det tidvis omöjligt för mig att arbeta materiellt. Familjen, som vid denna tid utökats med ännu en flicka, Frida, började klaga över bristen på mat. En dag föll jag på knä vid talarstolen i kyrkan och anropade Herren om hjälp. Jag var nedtryckt av bördan att höra mina barn gråta av hunger, men jag hade aldrig glömt vad Gud en gång hade sagt mig: "Tag hand om mitt verk, så skall jag taga hand om dig!"

Samma eftermiddag kom en syster med en korg mat från vännerna. Kort tid senare anlände missionär Per-Olof Henriksson. Han lyckades ordna så att Filadelfia i Stockholm åtog sig en del av vårt underhåll, medan församlingen i Asuncion tog ansvaret för återstoden.

*Pastor
Leonardo Alderete
tillsammans med
sin bror Juan,
som nu är
föreståndare i
Asuncion, Paraguay.*

Flera skandinaviska missionärer stod redan från första stund som trogna och uppmuntrande kamrater vid vår sida. Andra hjälpte oss i början, men tyvärr måste jag konstatera, att de drog sig tillbaka, då de inte kunde utöva det inflytande de önskade. De var inte beredda att kämpa sida vid sida med de infödda, om inte dessa erkände dem som överordnade.

Församlingen stabiliserades så småningom igen; den växte till och nådde nya orter inne i landet. Här kan jag inte underlåta att än en gång nämna pastor Nils-Ivan Kastberg, som, trots att han hade blivit förlamad under denna period, kom till Asuncion mer än en gång för att undervisa och stödja oss. Evangelister, som var tända av Gud, gick ut med budskapet i landsorten. De flesta av oss saknade behövlig erfarenhet, men arbetet drevs av kärlek till Herren. Man skulle nästan kunna säga att församlingen Filadelfia — det betyder "brödraskap" — åter gjorde skäl för sitt namn.

* * *

XIII

ORDEN SOM GUD ÄNDRADE

Concepcion var en av de platser där verket märkbart led avbräck till följd av problemen i Asuncion.

Missionär Josef Iversen förenade sig vid den tiden med den nationella församlingen och blev anmodad att flytta till Concepcion. I sällskap reste vi dit för att i samförstånd med bröderna där söka tillrättalägga förhållandena. Det blev uppenbart, att någon utnyttjat situationen och sått ut mycket ogräs. Vi möttes av misstroende.

Iversen vann emellertid snart vännernas tillit och kärlek genom sin originella personlighet och förmåga att ställa sig på samma nivå som folket, och verksamheten återgick därmed i normala banor. Denne självupppoffrande missionär levde under lång tid med sin familj i otroligt anspråklösa omständigheter, medan alla visste, att han kom från ett land där han hade kunnat leva i bekvämlighet.

Strax innan Iversen skulle fara hem till Norge efter fullgjord period, anlände bröderna Eugenio och Raimundo Gimenez till Paraguay. De reste tillsammans med en musikgrupp, bestående av ungdomar från Puerto Rico, och höll framgångsrika kampanjer. Som aldrig förr förenades pingstförsamlingarna i bön och arbete.

Jag önskade, att välsignelsen om möjligt skulle nå även Concepcion. Efter att ha talat med bröderna Gimenez om möjligheten av en kampanj i den staden, skrev jag till Iversen om saken och begärde ett snabbt svar. Få dagar senare kom ett telegram med orden: "NO SE DESCUIDEN HACER CAMPANA. IVERSEN." (Försumma inte hålla kampanj!) När jag visade telegrammet för bröderna Gimenez, sa de genast: detta är ett nödrop. De bad mig fara till Concepcion påföljande dag för att planera kampanjen, hyra lokal och arda vissa detaljer.

Iversen mötte mig vid ankomsten med en förbluffad min och undrade, om jag inte hade fått telegrammet.

- Jo visst!
- Varför kommer du hit då?
- För att planera kampanjen.
- Men vad stod det i telegrammet? frågade han.

— Att vi inte skulle försumma att hålla kampanj.

Då utbrast Iversen:

— Gud vare lov! Han har ändrat på ordalydelsen, för jag hade skickat: "NO SE DECIDAN HACER CAMPANA." (= Besluta er inte hålla kampanj!)

Iversen hade inte varit hågad att starta en kampanj alldeles före sin hemfärd. Några missförstånd hade dessutom vållat en viss reservation. Men med sin för Gud öppna ande, ändrade han utan vidare diskussion sin uppfattning.

Denna mötesserie hade en enorm genomslagskraft i staden och dess omnejd. Kväll efter kväll samlades upp till fem tusen personer på stadion. Människorna sökte förkrossade Kristus, då de såg de under, som Gud utförde genom sina tjänare. Lång tid efter kampanjen stod kyrkan öppen hela dagarna för folk, som ville ta sin tillflykt till Gud med sina andliga och materiella behov.

En av dem, som omvände sig vid detta tillfälle, var en viss broder López. Han begav sig sedan till sin hemby (Colonia Mongelos, nära Concepcion) för att predika Kristus. Skaror av människor blev frälsta och kroppsligt helade. Denne man är fortfarande ett Guds vittne i det område och får vara redskap till en stadigt pågående andlig väckelse.

Gud ändrade på orden i telegrammet, och Josef Iversen ändrade åsikt. Det positiva resultatet har konsekvenser än i dag.

* * *

XIV

GUDS OUTRANNSAKLIGA VÄGAR

Ett glödande nit att utbreda Guds ord till de mest avlägsna platser hade gripit många av landets evangelister. Som en frukt av denna strävan grundlades en verksamhet i samhället Acahay. Många själar vanns här, och församlingen i Asuncion stödde verket med besök och ett mindre ekonomiskt bidrag. Här framträdde också en ivrig evangelist, vilken beslöt flytta till en närbelägen by, La Colmena, där likaså en grupp troende hade bildats.

Man ville nu att jag skulle hjälpa till med en kampanj, som skulle genomföras på en offentlig plats i La-Colmena. Av Club Japonés hyrdes en rymlig lokal i vilken japanska immigranter brukade förströ sig. En ungdomsgrupp skulle medverka i mötesserien, som förbereddes genom annonsering.

Redan första kvällen var lokalen packad av åhörare. Medan vi sjöng, kunde jag genom fönstret iaktta en stor folkhop. Då den skingrades spred sig männen i olika riktningar.

Plötsligt dundrade ett stenregn mot byggnadens brädväggar. Stenarna började också slå sönder tegelpannorna på taket och föll in i salen under stort oväsen. Förgäves försökte jag lugna publiken. Folk sprang mot utgången. Några hade redan skadats. Förvirringen blev total, när dessutom gevärsskott hördes. Några ungdomar och jag stannade ytterligare en stund i rummet, men det var förenat med stor risk, eftersom sönderslaget tegel regnade ned. På golvet hopades ett lager av skärvor. Hur skulle vi komma därifrån?

Lyckligtvis kunde en kamrat leda oss ut genom en bakdörr. Ålände i mörkret nådde vi stängslet och tog oss över. Vi flydde till evangelistens hus.

Följande dag gick vi och tittade på lokalen. Det var som att se ruinerna av en byggnad efter ett bombardemang i krigstid. Därifrån gick vi till polisstationen för att anmäla det inträffade. Medan vi befann oss där, passerade en religiös procession. Då folket fick syn på mig bröt de leden och ansatte mig i själva polishuset med en rad anklagelser. Kommissarien lugnade dem och rådde mig att

gå till högre myndighet. Genom en regeringstjänsteman fick vi alla garantier, men kampanjen kunde trots det inte fortsätta.

Jag kom underfund med att vännerna på platsen genomgående hade behandlat ömtåliga ämnen och därigenom sårat folkets religiösa känslor. I sin vrede hade man gått till motattack på det våldsamma sätt, som vi hade fått vara med om. Men vi bar själva en del av skulden till det skedda.

Vi lärde oss att vi borde lämna de omstridda frågorna enligt vad Paulus hade sagt: "En Herrens tjänare bör icke strida, utan vara mild mot alla . . ." Vi enades om att evangeliet inte är emot någon utan vänder sig till alla med positiva sanningar baserade på Guds kärlek. Också vi borde söka nå människors hjärtan på kärlekens väg.

Även vårt misslyckande bar emellertid indirekt frukt. Ett par makar, som bodde på en mycket isolerad plats, hörde vad som hade hänt vid kampanjstarten och drevs av nyfikenhet att besöka evangelisten. De lyssnade till ordet om frälsning och tog emot Kristus. Sedan återvände de till sin by, Mbocaya Pucu, och vittnade för sina anhöriga, vilka också blev frälsta.

En annan som omvände sig i den byn var den officiella religionens lärare. Han bad oss komma och undervisa dem. Vi gav oss i väg, fyra stycken, på urusla vägar över berg och genom skogar. Med översvällande glädje mottog de oss och bjöd på en riklig lunch av höns och vildsvin.

Medan vi studerade Bibeln på eftermiddagen, överraskades vi av att se ett tjugotal män närma sig. Alla var beväpnade med eldvapen, utom två, som hade sina machetes (långa knivar). Medan de övriga ställde sig i en cirkel, kom dessa två fram till oss. De kallade till sig evangelisten och mannen, som ägde huset. Med häftig ryck slet de av dem byxorna och hanterade dem sedan brutalt med sina knivar. Avsikterna var uppenbara: att vi skulle reagera med våld på denna behandling, något som skulle ge dem anledning att avfira sina vapen.

Situationen blev särskilt allvarlig, när två av husägarens söner, som inte var troende, rusade ut för att slåss för sin far. De stod inte länge ut med att se honom förolämpas på det sättet. Jag observerade nu, att männen i cirkeln förberedde sina vapen. Darrande steg jag fram mot dem och förklarade att jag var den ansvarige. Jag bad dem avstå från sina syften.

— Vi är inte fiender till er, tillade jag, utan vi älskar er trots den här kränkningen, som ni utsätter oss för.

Typisk bild i Paraguay på landsbygden.

Med många försonande ord fortsatte jag att tala till dem. Huvudena sänktes. Vapnen hängdes över axeln. Snart gick de sin väg.

De två ynglingarna överväldigades av sina känslor och grät bittert vid tanken på den skymf deras far hade fått utstå. Vi föll på knä och bad. Sedan samtalade jag med de två unga männen och inbjöd dem att lämna sina liv åt Gud. De samtyckte. Senare bad vi också för dem som hade misshandlat fadern. Tårar rann på kinderna, men deras hjärtan fylldes av glädje och frid.

Dessa vänner tvingades överge sina gårdar och fly från trakten till en annan provins. Men de tog evangelium med sig och grundade där en blomstrande församling i vilken fadern, som blev misshandlad, Pablo Paiva, i dag är äldste.

Vi kan inte annat än utbrista med aposteln Paulus: "O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar!" (Rom. 11: 13)

* * *

GUILLERMINA OCH CHACITO

Märkliga är i Sydamerika disproportionerna mellan de skilda kretsar, där det mänskliga livet utvecklas och bildar en brokig väv av svårförståeliga kontraster. Där existerar under samma himmel utomordentliga snillen, vars intellektuella kapacitet ger dem ryktbarhet, jämsides med analfabeter som ohjälpligt blir allt längre efter i den aktuella livsrytmen. Skyskrapor som spetsar molnen blandas med eländiga hyddor och barackkvarter, där människor, som i en bikupa, trängs i en labyrint av fallfärdiga ruckel och smala gränder. Medan somliga förflyttar sig på gatan i den senaste Mercedesmodellen och har en budget som omsätter enorma summor om dagen, släpar sig andra fram i ett otroligt armod, berövade det elementära protein som kroppen behöver.

Paraguay har dock under senare år varit skådeplats för en förändring av häpnadsväckande format. En stark och talrik medelklass växer fram. Universiteten förmår inte ta emot de tusentals ungdomar som i en feberaktig iver att höja sin nivå söker en kvalificerande yrkesutbildning. Den förbättrade levnadsstandarden kan avläsas i den nya bebyggelsens välplanerade linjer och i de eleganta kläderna av det senaste modet.

Asuncion framstår som en av Sydamerikas moderna städer. Den utbreder sig utmed en bukt av Paraguayfloden och är ungefär av Göteborgs storlek. Topografin är mycket oregelbunden med branta gator, vilka under häftiga regn blir kanaler för vattenmängderna, som så småningom förenar sig med floden. Längs flodstranden har en skyddsmur rests, som avgränsar staden från floden. Nedanför denna mur, på själva strandremsan, ligger slumkvarteret "La Charita".

Här bor till största delen folk från landsbygden, lockade av rykten om det bekväma liv de skulle finna i staden. De har byggt sina skjul av äppellådor på varje tillgänglig kvadratcentimeter. När de periodiskt återkommande översvämningarna inträffar, dränks detta kvarter fullständigt, och de olyckliga invånarna släpar sina fåtaliga möbler och husgeråd till platser högre upp på stranden,

där de provisoriskt arrangerar en ny bostad.

I en sådan krissituation engagerade sig församlingen för att hjälpa dessa nödställda och sökte upp dem, där de befann sig för att visa dem kärlek. Framför allt talade vi med dem om Jesu kärlek, och så långt våra möjligheter sträckte sig gav vi dem kläder och förnödenheter.

*

I ett hörn av den stora familjens enda rum jämrade sig en femton års flicka. Över hela hennes kropp rann var från illaluktande sår. Hon var så förtvinad av syfilis att hennes ålder skulle ha kunnat uppskattas till åtta år. Modern vid hennes sida gav mig en likgiltig hälsning, som återspeglade förtvivlan och brist på vilja att uppskatta händelser utanför den dagliga rutinen. En av hennes söner, som också led av syfilis, befann sig på gränsen till vansinne.

Visst var det svårt att ge något ord av hopp här, men Herren gav mig kraft att säga dem att Han älskade dem och hade makt att förvandla situationen. Hela familjen överlämnade sig åt Gud, och även om flickans kropp inte blev bättre, så fylldes ändå hennes ande av en oändlig lycka. De lät döpa sig och blev brinnande kristna.

En varm eftermiddag besökte min hustru och jag Guillermina — så hette flickan. Hennes kropp hade skrumpnat till en babys storlek. Andningen var flämtande och rösten svag, men hon sjöng av glädje. Nästa dag lovsjöng hon Jesus till sitt sista andetag på jorden — för att sedan fortsätta sjunga hans ära på en annan strand, ackompanjerad av den himmelska kören.

*

Cachito reste sig från en hög av smutsiga trasor för att ta emot mig. Kindknotorna var blåsvarta; han gned sina infekterade ögon. Det var svårt att vara nära honom på grund av spritstanken från hans mun. Jag försökte samtala med honom, men i det omtöcknade tillstånd han befann sig, förstod han mig inte. Men han bad mig, trots ruset, att jag skulle besöka honom följande dag. Den likaså berusade hustrun ansträngde sig att fatta vad vi sa.

Till min häpnad mötte jag honom nykter nästa dag, när jag kom för att uppfylla mitt löfte. Han var till och med vänlig nog att erbjuda mig sittplats på en tvållåda. Vi samspråkade och han visade påtagligt intresse för Guds ord. Slutligen blev jag ombedd att stiga in i ett litet kyffe. Makarna önskade lämna sig åt Gud. Brinnande

bad de till Herren, medan ångerns tårar sköljde deras kinder. De upplevde verklig förvandling. Dagen då dessa båda döptes, omfamnade mig Cachito varmt och ropade:

— Nu är jag en annan människa!

Senare gick jag för att hälsa på dem. Cachito stod i dörren, välklädd och med en anteckningsbok under armen.

— Vart ska du gå, Cachito? undrade jag driven av nyfikenhet.

— Jag ska till skolan. Jag kan inte läsa, men för att tjäna Gud behöver jag kunna läsa Bibeln.

Under gripenhet lyckades jag nätt och jämt pressa fram:

— Gud ska hjälpa dig!

*

Innan jag skrev ned dessa två berättelser, besökte jag Guillerminas mor för att hälsa på. Utan att veta varför jag kom, yttrade hon:

— När jag ser er igen efter denna långa tid, kommer jag ihåg första dagen ni kom till mitt hem för att leda oss till Kristus. Jag hade förlorat viljan att leva, men Kristus gav mening åt mitt liv.

Och som om Gud ville ytterligare bestyrka vad jag skulle berättat, såg jag samma dag Cachito från bussen. I kostym och slips och med portfölj under armen stod han i ett gathörn. Han liknade en tjänsteman.

— Sannerligen, sa jag till mig själv, evangelium upprättar och ger mening åt livet.

* * *

XVI

ÖKNENS NATT

Som pastorer sysselsätter vi oss i denna moderna tid med många ting, som upptar vår tid, uttömmar vår energi och sliter våra nerver. Många Guds tjänare är spända i sin ande. Vi lever under trycket av så många åligganden, att alltför lite tid återstår till det mest väsentliga: den stilla gemenskapen med Gud och det normala umgänget med vår familj. Detta intensiva tempo av tidig och sen aktivitet får så småningom ödesdigra konsekvenser.

Efter fem års oavlätlig kamp som pastor i Asuncion kom jag in i en period av utmattning. Flera gånger hände det att jag utan synbar anledning förlorade medvetandet och föll till marken. Jag hade inte velat förstå, att det skulle finnas gränser för människans fysiska och psykiska motståndskraft. Förutom mitt ansvar som föreståndare utgav jag en tidskrift, som jag personligen skrev och lät trycka; jag ledde IBRA RADIOs lokala verksamhet och utarbetade program; jag genomförde evangelisationskampanjer, reste ständigt i landet för att personligen utreda verksamhetsfrågor. Till allt detta lades, att min hustru var klen. Hon hade varit tvungen att genomgå ett flertal kirurgiska ingrepp, och var därtill svag i sina nerver. Det kom en tid, då vi båda måste anstränga oss för att stå ut med att lyssna till andra, som hos oss sökte hjälp för sina bekymmer. Vi kom dithän, att vi simulerade vänlighet mot vännerna, fast vi i verkligheten ibland inte ens ville se dem. Deras problem stod oss upp i halsen. Till och med bibelläsningen och bönen blev en börda.

Under detta skede av andlig och själslig depression arrangerades ett rekreationsläger av två pastorer, som inte var pingstväänner men som upplevt Andens dop och mött Gud på ett speciellt sätt. Majoriteten av pastorerna från de olika församlingarna i Asuncion deltog i lägret. Guds närvaro var mycket påtaglig under de dagar vi tillbringade tillsammans, och jag upplevde förnyelse i min ande. Detsamma hände med flera predikanter.

Icke desto mindre blev detta upphov till att några — speciellt sådana som stödde en ultrakonservativ linje — misstolkade vår er-

farenhet och position. Ända till utlandet spreds uppgifter om att vi skulle ha omfattat främmande läror, och att jag hade proklamerat mig själv som apostel och önskade skilja mig från gemenskapen med mina tidigare trossyskon.

När våra möten övergick från en formell ritual till en mera spontan och glad mötesstil i enlighet med mitt folks läggning, tog de konservativa anstöt. I denna situation fanns det trots allt missionärer, vilka inte intog partiska attityder eller lät sig förledas av ryktena. De utgjorde föreningslänkar mellan tendenserna.

Vid ett tillfälle kom min gode vän Per-Olof Henriksson på besök. Han var djupt bekymrad och hade i uppdrag att försöka hjälpa oss ur härvan. Efter att ha varit hos oss en vecka, bekände han:

— Jag hade hört, att ni hade kommit på villospår, men nu har jag sett att vad ni har, det är väckelsen.

Han inbjöd mig sedan att hålla en serie möten i Mendoza i Argentina, där han var pastor. Han upprepade där, att vad han hade lagt märke till genom predikningarna var, att vi hade växt till i tron. Detta uppmuntrade mig, och jag återvände vederkvickt i vetskapen om att gemenskapen med en person, som jag uppskattade mycket, inte hade spolierats.

Missförstånden fortsatte likafullt. Till råga på allt urartade den fina gemenskap som pastorena inom rörelsen "Andlig förnyelse" grundlagt till en strid om ledarskapet i rörelsen. Jag kände mig förvirrad och började åter sjunka ned i depression. Min sinnestämning kännetecknades av vad jag bekände för min vän Lars Förland:

— Jag känner mig misräknad. Jag är besviken på dem som säger sig tillhöra "Andlig förnyelse" och likaså på de ultrakonservativa traditionalisterna. De förra beskyller mig för att vara inrotat konservativ, och de senare kallar mig för obotlig "förnyare". Vad jag längtar efter är inte den ena eller andra strömningen, utan jag önskar komma in i flodfåran av vad Gud vill göra i vår tid.

Flera intermezzon hade inträffat, vilka ytterligare undergrävde förtroendet för min person. Det tycktes som om djävulen gillrade alla upptänkliga fällor för att förstöra mitt liv, mitt hem, min tjänst. Det var en mardröm som nådde ända in i mitt hem.

I denna virvel mognade en tanke hos oss: att lämna pastors-tjänsten, att fly från omgivningen, och att frigöra oss från allt ansvar.

Vid den tiden fick vi besök av pastor Elon Svanell. Han uppmuntrade oss en hel del och rådde oss att vila åtminstone ett år. Vi beslöt följaktligen att överlämna församlingsledningen och inte längre bära ansvar utan vila och hämta krafter. Gud får sedan avgöra framtiden, menade vi.

Vid vårt avsked i församlingen i Asuncion reste sig alla evangelisterna och uttryckte under gripenhet sin tacksamhet över vår gärning och det kamratskap de upplevt. Församlingen överräckte ett vackert pergament, på vilket alla medlemmarna skrivit sina namn.

— Jag har gjort vad jag har kunnat, löd mina avskedsord.

Föga anade vi, att vi från detta ögonblick skulle gå in i vårt livs svåraste kris. Öknens natt lägrade sig över oss.

Vissa attityder fyllde oss med harm och bitterhet. Vi började se allt genom negativa förstoringsglas. Djävulen hade mig i sina klor som en leksak, som föremål för sina attacker. Det gick så långt att jag började tvivla på Guds existens.

Jag var på flykt undan Gud, men han sökte mig på olika sätt. Det fanns forna kamrater, som med sina ord av förståelse och stimulans gav mig nytt mod och nästan upplivade min kallelse att tjäna Gud. Dessa bröder sökte mig — kanske var det för att praktisera kristen kärlek — och bad mig predika på deras fält. Men min ande var så sårad av bitterhet och grämelse att även dessa inbjudningar blev en tung börda. De svartaste tankar bodde i mitt bröst. Det var nog bäst att söka en helt ny inriktning för resten av livet. Jag ville inte leva ett dubbelliv.

— Herre du vet, att det är slut med mig som din tjänare. Dörarna stängs runt omkring mig, och knuffarna jag får från många, som säger sig vara dina tjänare, bekräftar det. Jag förstår nu att jag är ovärdig för din heliga tjänst, men låt mig ändå med tanke på alla år jag gett dig finna en sysselsättning i vilken jag kan uppleva glädje och tillfredsställelse med mitt liv.

Så ungefär kommer jag ihåg att jag bad.

För ett familjärt besök kom under denna period familjen Börje Green från Bolivia. Pastor Green hade hjälpt mig som tolk under min vistelse i Sverige. Familjens besök gav oss tröst och inspiration. Börje Green inbjöd mig till en serie möten i Cochabamba och Villa Montes i Bolivia.

Efter dessa möten i grannlandet, vilka blev rikt välsignade, talade pastor Green med mig om sin förestående resa till Sverige och om behovet som fanns i Cochabamba. Jag gav uttryck för att jag skulle

tycka om att arbeta i denna vackra stad och reste sedan tillbaka till mitt land.

Vi kunde knappast tro att det var sant, när vi strax efteråt erhöll en officiell kallelse att arbeta i Cochabamba, undertecknad av Börje Green. Få dagar senare kom en inbjudan från Villa Montes, skriven av pastor Klas-Gunnar Axelsson. Ytterligare en inbjudan kom från pastor Nils-Ivan Kastberg, som kallade oss att arbeta i Argentina.

Min hustru och jag bad och funderade mycket. En dag när jag stod vid fönstret i sovrummet, talade Gud till mig om att Cochabamba var platsen dit han ville att jag skulle bege mig. Efter detta svarade vi nej på de andra kallelserna. Från missionssekreterare Åke Boberg i Sverige fick jag också ett brev om att det skulle vara fördelaktigt att jag flyttade till Cochabamba.

Det är dock ingen lätt sak att flytta från ett land till ett annat; skolan skulle börja, och vi hade personliga förbindelser som hindrade en snabb lösning. Följaktligen såg vi oss tvungna att skriva till Börje Green, att det var omöjligt för oss att komma till Bolivia.

Ännu en månad senare kom ett annat brev från Börje Green. Där stod bl. a. följande: "Må Guds avsikt med era liv förverkligas så att ni kommer till Cochabamba. Skolstarten har uppskjutits en månad." Han nämnde inget om vårt brev, i vilket vi tillkännagett vårt beslut att inte resa. Han hade inte fått det, och det har inte kommit fram än!

Det stod klart att Gud ville sända oss till Bolivia, och vi kunde inte längre stå emot hans vilja. Telefonledes meddelade vi vår avresa och satte i gång att ordna våra angelägenheter med blixtfart; några fick intryck av att vi flydde från landet.

I ett avskedsmöte i Filadelfiakyrkan i Ypacarai bekräftade Gud genom flera profetior att vi var på rätt väg. En broder körde oss till flygplatsen, varifrån vi avreste mot den av Gud angivna bestämmelseorten. Till min hustru sa jag:

— Catalina, här tar ett kapitel slut i vårt livs historia. Om det ännu finns ett spår av bitterhet kvar, så låt oss göra oss kvitt den, så vi fritt kan gå in genom denna dörr som Herren öppnat.

* * *

XVII

IDENTIFIERAD MED FORNA FIENDER

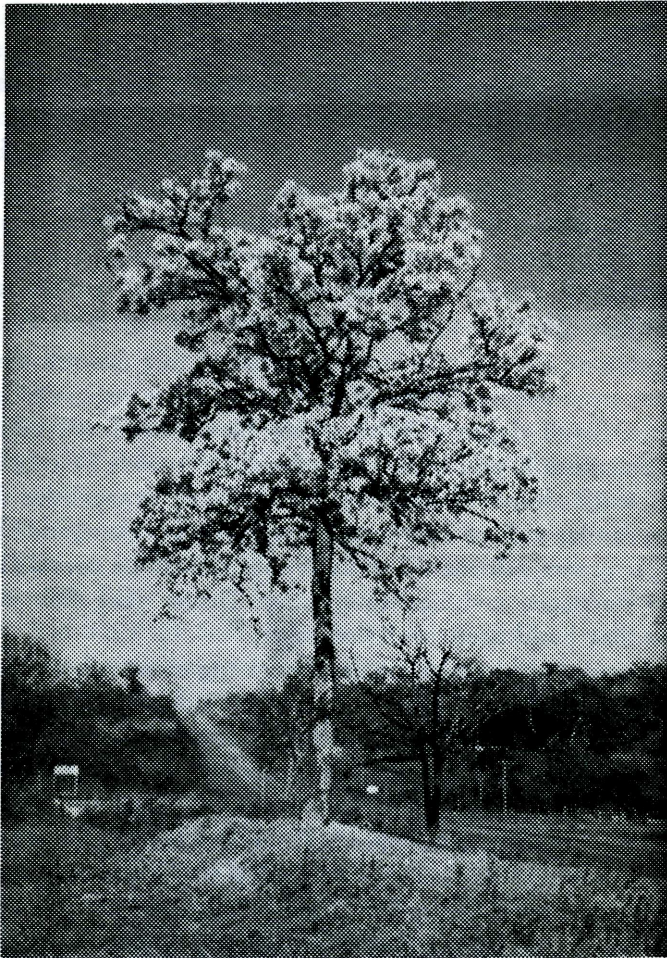
Under åren 1932—35 förde Paraguay ett blodigt krig med sin granne Bolivia. 60 000 människors död och ett oräkneligt antal andra konsekvenser blev resultatet av detta vanvettiga krig som provocerades av främmande intressen.

Äganderätten till det ofruktsamma Chaco-området — vilket också var krigsarena — utgjorde tvistefröet, som gav upphov till detta offer av människoliv och som tände hatet mellan de två brödrafolken. Sår revs upp, som ännu inte helt har läkts.

Känslan av obetydlighet, som hade plågat mig den senaste tiden, upplöstes snart genom de uppgifter Herren till sin egen ära gav oss allt ifrån första dagen i Bolivia. Jag blev utsedd till talare vid årets förnämsta högtid bland de evangeliskt troende i Cochabamba. Denna inträffade på påsksöndagen, då alla de evangeliska församlingarna samlas vid ett visst torg, varifrån de i imponerande procession tågar genom gatorna till en kulle som kallas "La coronilla". Där firas en storslagen tacksägelsegudstjänst. Denna gång fick jag äran att framföra budskapet om Kristi seger.

De svenska och norska missionärerna tog emot mig som en kollega. Herren hjälpte mig att vara en förbindelselänk mellan olika strömningar, som hotade underminera harmonin mellan bröderna. Under en tid tjänade jag som vakanspastor i församlingen i Cochabamba.

Inte långt efter min ankomst till "inkastaden" ägde en kampanj rum, som betydde mycket för evangeliseringen och församlingens uppbyggnad. Pastor Reynaldo Cómez från Uruguay predikade i mötena. Under en bönedag talade Gud till mig genom denne sin tjänare. Han kände inte mig, ännu mindre mina tidigare erfarenheter, men reste sig under bönen och kom fram till mig. Han lade sina händer på mig och började profetera, varvid han avslöjade alla de olösta problem som fortfarande brände i mitt inre efter den sista, bittra erfarenheten. Slutligen tillade han: "Gud säger dig, att allt vad du har varit med om, har han tillåtit för att rena dig och kunna använda ditt liv i en vidare dimension."

Lapachoträd i Paraguay.

Jag skakade då jag igenkände Guds röst, men upplevde därefter frid.

En tid härefter anlände broder Klas-Gunnar Axelsson för att gå in i uppgiften som föreståndare i pingstkyrkan i Cochabamba. Denne benådade man var på grund av sin öppenhet särskilt skickad att förena skilda pingstgrupper. Eftersom jag delade hans vision sammansmälte vi i denna strävan och vad Gud öppna vägen så att vi skulle finna anknytningspunkter mellan dem som hade "druckit av samme Ande".

Det var i denna ambition som idén föddes till en tidskrift i vilken alla pingstriktningar skulle deltaga och förenas. Detta tycktes vara en utopi, född i entusiastiska sinnen och utan verklighetsförankring.

När försöket skulle förverkligas, föll ansvaret för ledning och redaktion av tidskriften på mig. Blygsamt utgav vi femhundra exemplar av vår första Vocero Pentecostal". Tidskriften vann terräng och accepterades så småningom av alla pingstvännen i landet. Dess upplaga steg till fyra tusen exemplar.

Från hela landet mottog jag inbjudningar att leda bibelstudier, predika och göra reportage. Därigenom fick jag glädjen att lära känna troende från alla de nio "departementen" (ung. = län) i Bolivia. Jag fick tillfälle att hålla föredrag i skolor och på militära institutioner. Ingenstans mötte jag svårigheter till följd av min nationalitet. I fråga om min tjänst hade jag i alla avseenden medvind.

För familjen blev emellertid anpassningen svår. De historiska omständigheterna kring Chacokriget och sättet på vilket man undervisade om detta i skolan sårade mina barns känslor. Det fanns till och med oförstående lärare, som tillrättavisade mina barn enbart på grund av deras nationalitet. Flera gånger måste jag bege mig till skolans lärare och be dem sluta med trakasserier mot barnen. Om vi bodde i Bolivia, så var det för att vi älskade landet.

En dag kom en av mina flickor gråtande från skolan och bönföll:

— Pappa, vi kan väl resa hem till vårt land!

Jag försökte trösta henne och säga henne att hon inte skulle fästa sig vid de där dispyterna, som jag tyckte var bagateller. Men en dag slutade min son att gå till skolan. Han stannade på torget. När jag upptäckte detta och ställde honom till svars, deklarerade han:

— Jag gör så, för jag härdar inte ut längre att vara i det här landet. Jag vill åka hem till Paraguay.

Jag befann mig vid ett vägskäl. Min tjänst var något som rörde mitt personliga liv, men mina barn, som jag älskar, var inte vuxna

nog att förstå mitt ansvar därvidlag. Om de skulle lida mental skada, vore jag den skyldige. Mina barn besegrade mig. Vi återvände.

Denna gång reste vi landsvägen genom norra Argentina. Då vi närmade oss Tarija (Bolivia), gick motorn sönder på bilen. Makarna Ingeborg och Rudolf Olsson tog här hand om oss på ett sätt som vi aldrig förmår återgälda.

I Orán (Argentina) mottogs vi av Finn Jensen med familj, och där mötte vi också Clary Ölund och Ulla Andersson, vilka körde oss till missionsstationen i Tartagal, där man inbjöd oss att samarbeta. Här i norra Argentina tillbringade vi några dagar av sannskyldig andlig fest tillsammans med missionärerna och de kära mataco- och chorotevännerna.

Tiden i Bolivia blev inte fruktlös. Vad vi upplevde där, blev till upprättelse för mig i min andliga tjänst och har gett mig större förståelse för dem som tjänar Gud i främmande land. Jag var en av dem.

* * *

XVIII

ALLT SAMVERKAR TILL DET BÄSTA

Tillbaka i Asuncion fick jag en känsla av att återigen tugga nederlagets stoft mellan tänderna. Nu hade jag kommit från ett land, där pastorer och missionärer utförde sin individuella tjänst i enlighet med den specifika gåva, de fått av Gud. Jag hade kunnat se hur konservativa och reformativa strömningar kompletterade varandra. Ingen stöttes åt sidan i sitt engagemang för att han riktade uppmärksamhet på andra aspekter än dem som någon stark personlighet traditionellt hade betonat förut. Skiljaktigheterna i fråga om inriktningar, verksamhetstaktik och rådgivning till de troende i yttre seder och bruk, betraktades som nödvändiga nyanser vilka berikade Kristi församling.

Jag hade nu nästan glömt att i mitt land var dessa sekundära detaljer avgörande för gemenskapen. Genast märkte jag, att tendenserna hade stärkts ytterligare i sina respektive förskansningar. Gemenskapen mellan pingstförsamlingarna var inte som den borde vara. Av detta skäl bad jag dem betrakta mig som en besökare, vilken utövade sitt ämbete i Bolivia och Argentina.

Men Gud hade i sin nåd också förberett angenäma överraskningar till vederkvickelse för min ande. När den unge norske missionären Kjell Arne Johansen första gången kom till Paraguay, lyckades djävulen åstadkomma en serie missförstånd, vilka belastade oss båda oerhört tungt. Innan vi hade träffat varandra var vi således ovänner. Efter sin första period, då han redan befann sig i Norge, plågades Kjell Arne vid tanken på det som skett i förhållande till mig. Jag var i Bolivia och var inte heller tillfreds, då jag tänkte på att jag kanske hade gjort denne unge medtjänare illa.

Den helige Ande jämnade vägen för en uppgörelse genom att orsakerna till missförstånden klarnade. Och vid vårt första sammanträffande möttes vi i en kraftig försoningens omfamning, som blev början till en äkta vänskap och kristen gemenskap, vilken fördjupas för varje dag. Och ironiskt nog är församlingen som han förestår den, som uppmuntrat mig mest att återuppta verksamhet i mitt eget land.

En läxa, som jag lärde genom den trista episoden, var att inte döma en person på förhand och att inte röra vid ett ärende, förrän alla möjligheter till dess förståelse uttömts. Tendentiösa fördomar har gjort slut på många Guds tjänare.

Dagen efter min återkomst från Bolivia uppsöktes jag av tre ungdomar, som bad mig komma och tala Guds ord till dem. En ganska stor grupp av karismatiska katoliker brukade samlas nära huset där vi bodde. De hade hört att en predikant skulle komma och önskade höra honom. Utan att tveka gick jag dit. En enastående iver karaktäriserade de församlade, som till största delen var unga människor. De sjöng våra sånger med ett för dem nytt innehåll. Bibeln var för dem en nyupptäckt skatt. Allt som lästes togs emot med ett 'amen'. "Det är Guds ord."

Trots deras glödande tillbedjan och hunger efter Guds ord kunde jag iaktta, att de i flera frågor hade en mycket vag insikt, inte minst när det gällde, hur Gud skulle tala till dem. Någon tog då Bibeln i handen och öppnade den med stor vördnad på måfå; stället, där tummen vilade på det öppna bladet, var Guds ord till sitt folk.

När de bad mig ge dem Guds ord, sa jag dem, att jag hade bett mycket till Gud för det som jag hade att säga och att jag också hade studerat en hel del för att vara säker på att inte förvrida dess innebörd. Jag framhöll att den helige Ande nästan alltid kom till mig på detta sätt. I min strävan efter att ge dem vägledning gav Gud mig nåd att visa dem många ting i vilka de hade kommit fel i förhållande till Skriften. De mottog förmaningarna med stor glädje, och ofta sökte de upp mig för att fråga angående något som var dunkelt för dem.

Vid denna tid kom jag in i ett skede av mycket bortovaro från hemmet. Jag tillbringade månader vid indianmissionen i Tartagal (Argentina), redigerade och utgav "Vocero Pentecostal" i Cochabamba (Bolivia), hjälpte till vid bibelskolor i utlandet. Hela tiden bodde min familj i Asuncion.

Längtan efter att vara tillsammans med familjen behärskade mig alltmer. Jag försökte ordna detta, men fastän många kallelser och anbud nådde oss från utlandet kunde inte problemet lösas. Än en gång kom jag in i period av käslomässig labilitet, som gick ut över min karaktär och mina reaktioner.

Medan jag gick i ständigt grubbel över detta problem, fick jag ett brev från pastor Nils-Ivan Kastberg. Han uppmanade mig att fortsätta den heliga striden och skrev bl. a.: "Då jag tänker på dig,

tror jag fortfarande att Gud har en uppgift för dig i Paraguay, ditt jordiska fädernesland . . ." I ett annat brev yttrade han: "Om dörrarna inte är öppna för dig, är du under tiden välkommen till mitt arbetsfält. Här står dörrarna vidöppna för dig . . ."

Eftersom jag inte ens ville tänka på arbete utomlands och då min sinnesstämning inte var den bästa, svarade jag att jag var tacksam för hans intresse för min person och min tjänst, men att han kanske bara hade inbjudit mig av medlidande. Pastor Kastberg skyndade sig att svara: "Inbjudan jag gav dig till Rosario var inte av medlidande, utan jag har lärt mig att värdera mina kamrater och vad de kan utträta . . ." Detta styrkte mig, men jag hade ingen klarhet från Gud i saken.

Under mina resor i utlandet träffade jag vänner, som menade att Guds verk i Paraguay säkert var mycket utvecklat, eftersom jag fick arbeta i andra länder. Jag svarade med undanflykter, men visste att det är det minst utvecklade i den södra triangeln av Sydamerika. En gång då jag undervisade i en samling i Cochabamba, träffade jag en missionär som tillfälligtvis var där. Han såg skarpt på mig och utbrast:

— Vad gör ni här, när Paraguay är det land som mer än något annat land behöver kunniga evangelister?

Även om jag brann av längtan att åter träda in i den andliga kampen i mitt hemland, visste jag inte vad jag skulle svara. Jag hade intrycket att man i mitt land tänkte annorlunda.

Jag bad till Gud och gjorde försök till konkreta steg in i uppgifter i Guds verk i Paraguay. Men varje gång jag försökte, inträffade oförklarliga händelser, som spärrade vägen. Min ande bröts ned till den grad, att jag nådde en farlig gräns i mitt själstillstånd. Den ena veckan sa jag till min familj: vi reser dit och gör så; nästa vecka föreslog jag motsatsen.

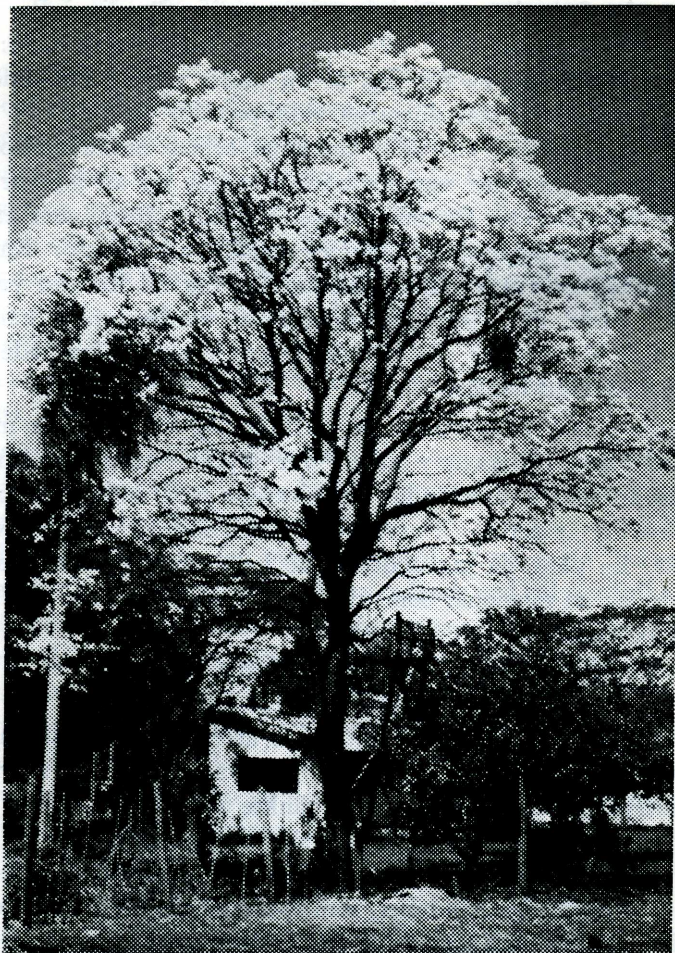
Jag sov inte längre på nätterna till följd av dessa intensiva spekulationer över vilket steg vi borde ta. Även barnen observerade att mitt sätt att föreslå olika lösningar inte var normalt.

Det var då som Gud lät mig möta en person, som jag hade lärt känna i Bolivia och som nu arbetar i Paraguay. Vid det här laget hade jag gripits av spanienfeber och sa därför till denne broder:

— Jag ger mig i väg till Spanien. Där ska jag arbeta för Herren.

— Paraguay behöver dig, svarade han enkelt och naturligt.

Dessa ord stannade kvar i mitt hjärta, och snart började jag förverkliga tanken. Nu förstod jag, att detta var Guds vilja, och jag

Lapachotråd i blom i Paraguay.

fann vila och frid i detta beslut och i vissheten att Gud behövde mig igen i mitt land. För att inget tvivel mer skulle råda har Gud ytterligare bekräftat det genom profetia vid ett möte i Caacupé.

I efterhand, då vi tagit händelserna i betraktande, har det förvånat oss att vi inte förut sett Guds avsikt. Men den vise Guden behövde ge oss ännu en lektion för att stadfästa sitt ord: "Vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa, för dem som äro kallade efter hans rådslut." (Rom. 8: 28)

* * *

NUTIDSBILD OCH FRAMTIDSPERSPEKTIV

Det senaste decenniet har i Paraguay en accelerad förändring ägt rum i ekonomiskt, socialt och kulturellt avseende. Landet skulle vara oigenkännligt för en person som inte förnyat bekantskapen på tio år. Vedermodorna av två långa och omfattande krig, den geografiska isoleringen (Paraguay har ingen havskust), den reducerade befolkningen, de oavbrutna inre striderna, läget mellan två sydamerikanska kolosser (Argentina och Brasilien): allt detta bidrog till föreställningen att Paraguay var ett land som var dömt till underutveckling.

Trots allt har folkets ihärdighet och envisa vilja att höja sin standard möjliggjort att de ogynnsamma faktorerna gradvis bevingats. Guaranibefolkningen är idag stolt över sin nuvarande position. "Svårigheterna är till för att övervinnas" är en populär fras i landet.

Huvudstaden, Asuncion, företer numera blott rester av sin forna koloniala prägel. De sista från den spanska erövringen ärvda byggnaderna håller på att rivras i raskt tempo för att ge plats åt mastodontiska skyskrapor. Arton banker opererar i stadens centrum; räknar man in filialkontoren, som finns utspridda i strategiska ytterkvarter, rör det sig om ett fyrtiotal. En livlig handel erbjuder reguljärt varor från hela världen. Tygkunden kan välja mellan 'kaschmir' från England, amerikansk 'mezclilla' eller japansk 'totorón'. Elektriska hushållsartiklar finns i mest avancerad teknik. De flotta bostadskvarteren tål mycket väl att jämföras med nya bostadsområden i de länder som kommit längst i utvecklingen. På stadens rena gator cirkulerar ett oräkneligt antal fordon.

En hjälp att förstå vad Paraguay är idag, erbjuder kanske följande yttrande som nyligen fälldes av en missionär, då han från ett grannland hade anlänt till Asuncion: "Då jag kom hit, fick jag intrycket att jag hade kommit till civilisationen efter lång tid på missionsfältet."

Den ekonomiska aspekten kan fortsättningsvis beskrivas genom det faktum att få byar nuförtiden — efter byggnationen av vattenkraftverk vid Acarayfloden — saknar elektrisk ström. Utvecklingen

följer en plan att elektrifiera en by varje månad. Blomstrande industrier har vuxit fram i utkanterna av huvudstaden. Landvägen kan man numera komma till vilket samhälle som helst inne i landet. Man räknar med en sammanlagd sträcka av ungefär 150 mil asfalterad väg, och på många nya vägavsnitt pågår asfaltering. Det moderna kommunikationssystemet via satellit förbinder Paraguay i informativt hänseende med hela världen. Nyligen invigdes en lång bro över Paraguayfloden. Den kommer att bidra till att den sterila Chacoregionen införlivas i utvecklingen.

Den 20 oktober 1978 tryckte Paraguays president Stroessner och Brasiliens president Geisel på knappen som utlöste de tusentals kilo dynamit, varigenom den vattenrika Paranáflo den fick tillträde till avledningskanalen i vilken Itaipúdammen byggs. När dess arton turbiner sätts i rörelse, kommer de att driva världens största vattenkraftverk, där energiproduktionen beräknas till 12 000 000 kilowatt per timma. Detta banar vägen för en industrialisering i stor skala genom vilken landets rikliga råvarutillgångar kan tillvaratagas.

Ett särskilt omnämnande erfordrar staden Puerto Presidente Stroessner. För tjugo år sedan stod jungeln tät på denna plats, vilken sedan dess förvandlats till en modern stad, den första planerade i landet. På grund av den aktiva handeln har nästan alla banker i landet etablerat sig i staden. Såsom centrum för Itaipú-projektet erbjuder den de rikaste arbetstillfällena och attraherar skaror av utlänningar. Landets bördigaste jordbruksområden omger staden och bidrar till att Puerto Presidente Stroessner redan börjat kallas ekonomisk huvudstad. Alla är överens om att där är Paraguays framtid.

På de sociala och kulturella planen är bl. a. skolväsendets utveckling beaktansvärd. Analfabetismen har nästan utrotats tack vare de tusentals skolorna, som når till landets yttersta hörn, och få är numera de ungdomar som inte har grundskolutbildning. Uppsvinget på den avancerade utbildningens område har fyllt universiteten till bristningsgränsen och gett upphov till inrättandet av nya grenar i överensstämmelse med den moderna tidens krav på yrkeskategorier vilka kort tid tillbaka var okända i landet.

Dessa förhållanden resulterar logiskt nog i en betydande social omvandling. Klyftorna mellan de mycket rika och de mycket fattiga, de mycket kunniga och de mycket okunniga, håller på att överbryggas och fyllas ut av en allt starkare medelklass, vilken genom de moderna strömningarna och egna erfarenheterna utvecklas i en ny mentalitet.

Ungefär en procent av befolkningen utgörs av indianer, som lever isolerade i skilda grupper på avlägsna ställen i landet. Eftersom dessa folkgrupper endast mycket långsamt och med stora svårigheter inkorporeras i samhällsutvecklingen, är de i behov av särskilt skydd från regeringens och religiösa missionsorganisationers sida.

Den andligt-religiösa situationen har genomgått en förändring utan motstycke i historien. En omfattande religiös frihet råder, och varje form av gudstjänst, som inte är moraliskt kränkande, står under regeringens garantier. Mottagligheten för Kristi budskap är optimal, speciellt i medelklassen, vilken tidigare alltid varit stängd för evangeliet.

Den officiella religionens förföljelser mot oliktankande hör till det förgångna. Endast i mycket isolerade fall händer det numera, att någon klagar över att vara förorättad för sin tros skull.

Påtagligt är intresset för Guds ord hos folket. De stora grupperna karismatiska katoliker stimulerar denna tendens, och enligt uppgifter från Bibelsällskapet är det katoliker som förvärvar de flesta av de biblar som sällskapet distribuerar.

*

Mitt i denna historiska konjunktur av omvandling utvecklar pingstkyrkorna sin aktivitet. Med ett relativt begränsat inflytande når de med få undantag endast de fattigaste folkskikten. Detta bör inte uteslutande ses som en brist, om evangeliets kraft att lyfta och frigöra tas med i beräkningen. Tvärtom är det ett privilegium att vända sig till dessa och se den andliga befrielsen bidra till människors totala personlighetsutveckling.

Faran ligger i benägenheten att stagnera och klamra sig fast vid traditioner och gamla mönster, vilka i sitt rätta sammanhang fyllde en funktion. Men vi får inte bortse vår tids verklighet, ty då löper vi risk att som en isolerad grupp förlora möjligheten att utöva ett inflytande i samhället.

Paraguay behöver idag gudsmän, fria ifrån varje slag av fördomar, som förstår att anpassa sig till den aktuella verkligheten och finna sin egen plats i de skilda kulturella och sociala skikten; människor som framför allt förmår uppfatta vad Gud vill säga oss i denna tid, och som utifrån sin position framför ett "SÅ SÄGER HERREN" till folket.

* * *

Slutord

Allt sedan de första pingstmissionärerna, Beda och Gunnar Svensson, för över fyrtio år sedan kom till landet, har många fortsatt kampen för att vinna Paraguays folk för Kristus. Genom skandinaviska missionärer och nationella evangelister har verksamhet under tidernas lopp etablerats på skilda håll i Paraguay.

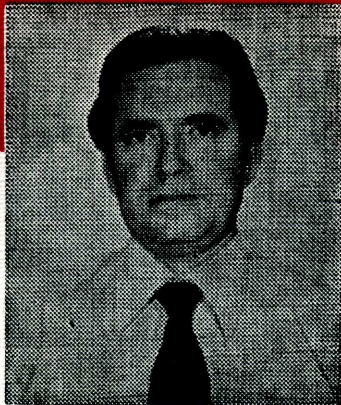
De mänskliga redskapen behöver för att fylla sin uppgift i den nuvarande utvecklingen en adekvat utbildning, vilken oundgängligen, förutom bibelkunskap, måste omfatta elementära kunskaper i aktuella ämnen. Ett behov gör sig gällande av välorganiserade bibelskolor och goda lärare.

På mediaområdet bröt pastor Nils-Ivan Kastberg för tjugo år sedan förbudet att sända evangeliska radioprogram och skapade ett program som ännu fortsätter. Detta öppnade dörrarna och ledde till att de oräkneliga radiostationerna erbjöds tid till evangeliska sändningar. De två TV-kanalerna i Asuncion och Encarnacion, tillsammans med en tredje som skall öppnas i Puerto Presidente Stroessner, erbjuder i dag briljanta möjligheter till massiv spridning av evangelium.

Litteratur som på vardagsspråk och med realistiska illustrationer ställer folkets verkliga behov i brännpunkten, kommer alltid att möta ett positivt gensvar, och ingen tveklar på det tryckta ordets makt.

Innan jag slutar, tillåt mig lägga ännu en börda på det svenska folket som gjort så mycket för mitt land: bed för de behov som beskrivits i denna bok, och bed att Gud sänder visionära människor att utföra verket med gudomlig kraft.

FÖRFATTAREN

LIVET SOM INSATS

Författaren till denna bok, LEONARDO ALDERETE, tar oss med till hjärtat av Sydamerika – till Paraguay – där vi får möta honom själv som liten pojke. Han berättar på ett fängslande sätt om sina egna upplevelser av fattigdom och umbäranden under barna- och ungdomsåren. En svår sjukdom höll på att beröva den unge pojken hans liv, men Gud grep in och helade honom. Som vuxen levde Leonardo emellertid många år ett stormigt och lättfärdigt liv i synd, innan han genom en känd svensk missionär fick ta del av det evangeliska budskap, som totalt skulle förvandla hela hans återstående liv. Som Guds tjänare på olika platser i Paraguay och även i Bolivia har han fått vara till rik välsignelse och är, när boken trycks, fortfarande i full verksamhet.

Boken kan beställas under adress:

Siw Engelbertsson, Pl 1108 Husbondliden, 921 00 Lycksele
Tel. 0950/190 66 Postgiro 1 16 13 - 7